

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 1 | 1. JANUAR 1935 | 84. AARGANG

»Stjernens« Læsere

ønsker vi

et godt Nytaar!

NYTAARSBETRAGTNINGER.

Atter er et Aar henrundet, og vi befinder os paa Tærskelen til et nyt. Vi ser uvilkaarligt tilbage paa det svundne Aar, tænker over, hvad det har bragt af Glæder og Sorger. Det er med Glæde, at vi bemærker, at der i dette Aar har været Fremgang; der er f. Eks. i Aar blevet døbt flere Medlemmer end Aaret forud, og dette tor man vel nok betragte som et godt Resultat i Betragtning af det lille Antal Missionærer, som har været i Missionen i dette Aar. Dette viser, at vore lokale Brødre og Søstre, som er blevet paalagt mere og mere Ansvar, bedre begynder at blive deres Ansvar bevidst og af samme Grund gør mere for Kirken udadtil. Disse har sikkert ogsaa erfaret den Glæde, som følger aktivt Arbejde for Kirken, og vi haaber, at endnu flere maa nyde den Glæde. I det svundne Aar er der rejst ikke saa faa af vore erfarne Missionærer hjem, saaledes at vi her i Missionen kun havde 10 Missionærer en Tid, men i Løbet af de sidste 3 Maaneder har vi fra U. S. A. modtaget 10 unge Missionærer, og alle Brødrene er ivrige efter at gøre alt, hvad de kan, for at fremme Værket her i denne Del af Herrens Vingaard.

Vi har i det svundne Aar haft den Glæde at have Besøg af Ældste Joseph F. Merrill, af de Tolvs Raad, og Hustru, som i Egenskab af Missionspræsident for den europæiske Mission overværede vort Ungdomsstævne i Esbjerg. Og vi siger ikke for meget, naar vi siger, at dette Stævne var endnu mere sukcesfuldt end de hidtil afholdte Stævner. Som Tiden gaar, byder Kirken os flere og flere Udviklingsmuligheder, saaledes at vi bedre forstaar Betydningen af Frelserens Ord »Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen«.

Af Forandringer i Missionen skal her bemærkes, at Præsident Holger M. Larsen, som i 5 Aar har præsideret over den danske Mission, er blevet afløst og efterfulgt af Præsident Alma L. Petersen.

Præsident Larsen afsluttede ved denne Afløsning et vidunderligt Stykke Arbejde, for han har i de 5 Aar, som han har virket her, erhvervet sig mange Venner og udført et stort Stykke Arbejde for Kirken.

Vi er glade for, at en Mand som Præsident Alma L. Petersen har efterfulgt ham, for vi er allerede blevet saa bekendt med ham, at vi véd, at han kun ønsker Kirkens og Medlemmernes Vel. Præsident Petersen og Familie overværede Efteraarskonferencerne og var alle Steder Genstand for megen Venlighed og Gæstfrihed.

Maa vi til Slut henlede eders Opmærksomhed paa et Vers, som er almindeligt brugt ved de fleste Begravelser:

Klokken slaar, Tiden gaar,
Evigheden for os staar,
Lad os da bruge den kostbare Tid
tjene vor Herre med al vor Flid,
saa skal vi nok komme hjem.

I Slutningen af dette Aar og de første Timer af det nye Aar gor vi sikkert Regnskab med os selv. Hvad har du gjort? og hvad naaede du ikke? og derefter tager vi mange Beslutninger om at begynde det nye Aar paa en god Maade. Lad os have ovennævnte lille Vers i Erindring; husk Tiden, vi er her paa Jorden, er saa kort, og det er af storste Betydning for os at samle Liggendefæ i Himlen. »Lad os bruge den kostbare Tid, tjene vor Herre med al vor Flid«, for »saa skal vi nok komme hjem«.

Med disse Linier onsker vi »Stjernen«s Læsere et godt og velsignet Nytaar. Maa dette Aar bringe os endnu større Glæde end det svundne. *W. Ø. P.*

NYTTÅRS-HILSEN.

Alle mennesker elsker små barn, likesåvel som nye ting, og det nye år er ingen unntagelse. Vi byder det velkommen med glade sinn og hjerter. Vi er fulle av håp om fremtiden og gode forsetter. Dette er som det burde og skulle være, for det medfører vekst.

Da Kristus sa: »Unntagen I blir som et litet barn«, uttalte han en stor sannhet. Å være som et litet barn, menes å bli elsket, som det nye år er elsket. Å være som et »litet barn«, menes å være full av håp, gode forsetter og tro på en lykkelig fremtid.

Nytårs løfter er gode, for »Som mann tenker, så er han«, og disse løfter får ham til å tenke på det gode, på det, som høiner. Jeg skal beslutte mig til å være mer kjærlig. Min kjærlighet skal ikke være til mig selv, men til Gud og mine medmennesker.

1) Jeg beslutter mig til å være mer tilgivende. Jeg må være slik, om jeg skal motta tilgivelse selv for alle mine feil og svakheter.

2) Jeg beslutter mig til å gjøre en eller annen glad hver dag. Mine smil skal gives frit og specielt til dem, som er mig nermest.

3) Jeg beslutter mig til å finne det beste i mine medmennesker. De er skapte i Guds billede, og det er en guddommelig gnist i dem. Jeg kan bringe det beste ut av dem ved å forvente det beste.

4) Jeg beslutter mig til å betale min tiende hver måned. Jeg må ikke komme i gjeld til Herren. Han gav sit liv for mig, og jeg vilde være smålig, om jeg ikke kan gi Ham en tiende av det, jeg mottar.

5) Jeg beslutter mig til å hjelpe de trengende ved å gi fastoffer hver måned.

6) Jeg ønsker å samle mig skatter i himlen.

7) Jeg beslutter mig til å holde visdomsordet. Mitt legeme må være rent, så det kan være en passende bolig for Guds ånd.

Disse syv beslutninger vil gjøre mig til et bedre menneske, en bedre Siste Dagers Hellig. Hjelp mig til å leve efter dem, så jeg kan bli så god, som de ønsker, jeg skal være. Om det var mulig for mig å gi dem lykke, vilde jeg gjerne gjøre så. Min erfaring har lert mig, at sann lykke kan kun tjenes og at den kommer innenfra, derfor ber jeg dere om hjelp til å tjene sann lykke. Lat os alle være som »små barn« fra idag av og til evig tid. »Lat os arbeide, arbeide, arbeide, gi, gi, gi, og bede, bede, og bede.

Lykke hver dag i det kommende år.

Milton H. Knudsen,
Misjonspresident.

Be ikke om, at dit liv skal bli lett og behageligt; be om å få mere kraft. Be ikke om opgaver, som svarer til dine krefter; be om krefter, som svarer til dine opgaver. Da skal det, du utfører, ikke bli et mirakel, men du vil bli et mirakel. Du vil hver dag forundre dig over dig selv og den livsrikdom, som du er kommet i besiddelse av. — Philip Brooke.

EN GUDDOMMELIG FØDSEL.

Af Ældste *Paul W. Jespersen.*

Jul og Nytaar. Hvor inspirerende er ikke disse to Højtider. Den første fremkalder igen i vort Sind Billedet af Guds Søns Fødsel og fører Tankerne paa ham, hvis senere Liv beviste, at al Fristelse virkelig kan overvindes, og at et Liv i fuld Kærlighed for Gud og Mennesker kan leves. Den anden Dag paaminder os om et endnu ufuldkomment Aars Udløb, og at et er ved at begynde, som skulde leves bedre end det fore-

gaaende — denne Dag faar os til at tænke paa Nytaars-Beslutninger.

Alle værdige Beslutninger er grundlagt paa den — inspireret af Julen — at leve et Liv, som blev vist os af Kristus, den guddommelig fødte Guds Søn. Dette maa være Beslutningen af Beslutninger! Thi om ikke vi, til Trods for vore menneskelige Svagheder, med Guds Hjælp kan opnaa at leve saaledes, saa er vor Herre født forgæves.

En ellers retskaffen ung Mand havde Vanskelighed med at afholde sig fra en vis Synd. Bestandig vilde han undskylde sig selv for kun at være menneskelig og lade Fristelsen faa Magt over ham. Men en Dag som Svar paa Bøn gik en straalende Sandhed op for ham. En fuld Forstaaelse af denne Sandhed kunde give ham en Vished om hans Muligheder og gøre Fristelsen magtesløs. For altid at holde denne nyfundne Tanke i sit Sind, skrev han den ned og bar den altid hos sig tæt ved sit Hjerte. Beslutningen lød saaledes: »Drevet af Kærlighed til det fuldkomne, beslutter jeg i Hjerte, Tanke og Ord, at fra denne Dag vil jeg ved enhver Tid og Lejlighed leve som Guds Søn — hvilket jeg virkelig er!« Ved denne Opvaagning kunde den unge Mand fejre sin egen Jul og Nytaar; han var født Guds Søn og besluttede at leve saaledes. Salig det Menneske, hvor den Sandhed fødes tidligt i Livet: »Jeg er Guds Søn!«

Jul og Nytaar. Hvor symbolsk er ikke disse Dage! Ingen Højtider kan bedre følge hinanden — ingen Tanker kan bedre støtte hinanden. Julen — Fødselen af det Ønske at leve et fuldkomment Liv. Nytaar — Beslutningen at gøre det!

SINDETS INDSTILLING.

Af Ældste *Ejner Nielsen*, Karlsgaarde, Siig.

De fleste Mennesker nu til Dags har sikkert saa meget Kendskab til Indstillingen af et Radioapparat, at jeg kan bruge dette som et Billede paa, hvad jeg ønsker at fremføre. — I hvert Fald er det tilstrækkeligt at vide, at man, ved at indstille Apparatet paa en bestemt Maade, modtager Udsendelserne fra en bestemt Afsenderstation, og at vi, ved at ændre Indstillingen, kan faa andre Afsenderstationers Program gengivet.

Det menneskelige Sind kan sammenlignes med et saadant Apparat, idet det, ligesom Radioapparatet, kan være indstillet paa forskellig Maade. — Hvis f. Eks. et Menneskes Sind er bittert indstillet, vil vedkommende, fra alle Omgivelser,

modtage det bitre, og er et Menneske gnavent, vil det øjeblikkeligt faa »Svar paa Tiltale« og af samme Art. Selv om der ofres al mulig Omhu for at borttage en saadan bitter eller gnaven Sindsstemning, fra Omgivelsernes Side, og bringe et saadant Menneske Fred i Sindet, kan det ofte være vanskeligt, ja undertiden umuligt at opnaa et godt Resultat. Det er som Sæden, der faldt paa Vejen og ikke spirede, fordi det blev nedtraadt, og den, som nedtræder, er Mennesket selv.

For Eks. lever der i min Nærhed en Mand, som paa een eller anden Maade er blevet bittert indstillet. Han misforstaar enhver Handling og gaar og hader Folk i aarevis for et Ord, som maaske var sagt i Spøg, eller som slet ikke var møntet paa vor Ven. Ingen Mennesker bryder han sig om at se, saa hans Hustru maa gaa alene i Selskab, og hilser man paa ham, faar man højst et næppe hørligt Svar. — Han har sikkert det Indtryk, at Verden er nederdrægtig, hensynsløs og egoistisk og vil ham alt det onde paa alle Maader. — At der er noget i Vejen med ham selv, falder ham sikkert ikke ind, men for den, som staar udenfor, synes Forholdet at være klart, at det er Manden, der er noget i Vejen med og ikke alt og alle. — Han er nu et særligt udpræget Eksempel, der er saa fast indstillet eller koncentreret, at det ikke gennem mange Aar har været muligt at faa dette ændret til det gode, men at det snarere er gaaet til den anden Side. — Det er ligesom med et Radioapparat, der er saa selektivt, at det kun tager netop den Station, det er indstillet paa, og aldeles ikke paavirkes af andre Stationer. — At en saadan bitter Indstilling er en aandelig Ulykke for et Menneske, og at han aldrig har Fred og Glæde i Sindet, er der ikke mindste Tvivl om — »thi, hvad gavner det et Menneske, om han vandt den ganske Verden, men tog Skade paa sin Sjæl«.

Paa den anden Side staar saa det Menneske, som har »Fred med sig selv, Fred med sin Gud og Fred med sin Næste«, han bærer Glæden og Lykken i Sindet.

Mellem disse Yderpunkter paa Indstillingsskalaen af vort Sind ligger der saa en Række Mellemstillinger, Nuancer, jævnt fordelt fra det mørke til det lyse.

Hvis vi paa vore Radioapparater havde Udsendelserne saaledes fordelt, at vi, naar Skalaen var drejet til den ene Side, hørte opbyggende, tiltalende og skønne Programmer, medens vi, ved at dreje til den modsatte Side, fik de modsatte Programmer at høre, nedbrydende, utiltalende og grimme, er der ingen Tvivl om, hvor vi vilde have Apparatet indstillet.

I Sindet har vi, som omtalt, en saadan Fordeling fra det

gode og lyse til det onde og mørke. Begge disse Magter er repræsenteret i ethvert Menneskes Sind, og det gælder da, at vi indstiller vort Sinds Radioapparat til den gode og lyse Side. Gør vi dette, da vil vi, fra alle vore Omgivelser, modtage gode, lyse og kærlige Impulser, saavel fra de Mennesker, vi omgaas, som fra de Omgivelser, som vort menneskelige Øje ikke formaar at skelne. Indstiller vi derimod paa den anden Side, paa det mørke, da vil vi ogsaa modtage det mørke, bitre og gnavne, og det vil muligvis fæstne sig som en Tendens, der tiltrækker mere Mørkhed og tilsidst fæstner Sindet paa en Indstilling som Manden i omtalte Eksempel. Er vi saa vidt, at vi synes, at alt er ondt, mørkt og hadsk, da er det paa Tide at vende Blikket indad for at se, om det ikke skulde være os selv, der er Fejl ved, for, ligesom en Radiomodtager ogsaa er i Stand til at virke som Afsender, og da sender paa den Bølgelængde, paa hvilken den er indstillet, saaledes er Sindet ogsaa en Art Afsender, som sender paa den Bølgelængde, som det er indstillet paa. — Er Sindet mørkt indstillet, vil dette, selv uden Ord, kunne føles af Omgivelserne som en Forstemning, saa de ogsaa kommer i mørkere Sindsstemning for kortere eller længere Tid, og denne Stemning vil atter tilbagevirke paa og forværre Tilstanden hos den, som er den første Afsender. — Enhver vil sikkert ved en eller flere Lejligheder have følt en saadan Stemning og med denne Erfaring som Grundlag kunne følge mig i det foran anførte. Mange vil sikkert være indforstaaet med, at man som oftest straks, man kommer ind et fremmed Sted, kan føle, om man er velset, velkommen eller maaske kun taalt. — Følelslivet er en meget stor Del af et Menneskes Tilværelse, maaske endog større end Tankelivet, derfor gælder det for os selv, ja, vi har ligefrem Pligt til, overfor vore Nærmeste og dem, med hvem vi kommer i Berøring, at vi indstiller vort Sind paa det lyse. — Spørgsmaalet stiller sig maaske nu, om vi overhovedet selv kan gøre noget i den Retning. Dertil vil jeg svare ja, og skal om lidt atter komme tilbage dertil.

Det hændte sig engang, at en Mand her, ved et Uheld, fik en Spand Tjære hældt ned ad sig, og trods det, at det var en kold Vinterdag, smed han øjeblikkelig det tilsvinede Tøj og skruppede og skurede, indtil han atter var renset for alt det sorte, og saaledes vilde enhver of os sikkert handle i den Situation, man mange Mennesker gaar med noget, der er lige saa sort som Tjære, paa Sindet og gør intet for at faa renset sig, ja, gaar maaske endog ligefrem og kæler for det, hvorved det bliver mere og mere sort. Vedkommende bliver da uvægerlig en Pessimist eller Sortseer.

Det kan selvfolgelig ikke undgaas, at vi fra Tid til anden faar et og andet Snavs paa Sindet, ligesaalidt som paa Hænderne. Vi bliver udsat for Misundelse, for Bitterhed, vore bedste Handlinger bliver udsat for Misforstaaelse, vi bliver udsat for Fornærmelser, Bekymringer, Ærgrelser og for Stemninger af andres Sindstilstand o. s. v., men om alt dette gælder det, at vi snarest muligt maa arbejde disse Ting og Indtryk ud af vort Sind, ligesom vi arbejder for at fjerne Tjæren, — at vi ikke nogensinde giver efter for Hævnfølelse eller paa anden Maade søger at gengælde Ondt med Ondt, thi, om vi gør det, vil det kun lejre sig i vort Sind som en sort Plet, en Tendens, som vi maa søge at forhindre i at vokse sig større, ved at soge opstillet et lyst Tankebillede i Sindet. — Vi kan for Eks. soge at beskæftige Tanker og Følelser ved det, vi haaber Fremtiden vil bringe os, baade her paa Jorden og i vor fortsatte Tilværelse, vi kan prøve at indstille vort Sind paa Taknemlighed, og der er nok, vi har at være taknemlige for, naar vi blot har Øjet aabent derfor, og vi kan gennem Bønnen hente Stotte og Styrke fra vor himmelske Fader. Vi kan ogsaa synge; for Eks. begynde med, hvad der nu passer til Stemningen, for Eks. »Mon vi skal græde, om vor Lod er haard«, og efterhaanden vil Stemningen svinge, og vi kan lade Sangene svinge dermed, og ofte, i Lobet af meget kort Tid faa Sindet bragt i Ro. Det vil maaske ikke gaa saa let straks, det prøves første Gang, saadan kunstigt at forandre Stemning, men ogsaa her gør Øvelse Mester. Efterhaanden som Sindets Indstilling drejes mere og mere over mod det lyse, og det gamle bliver renset ud, vil det mærkes, at det gode og lyse drager og tiltrækker Sindet mest i alt, hvad man stilles over for, det morke er der ingen Brug for og vil efterhaanden opfattes svagere. Ved saadan, saavidt muligt, kun at huse gode og lyse Tanker og Følelser, vil Sindet faa en Tendens i den Retning og derved lettere opsamle andre gode og lyse Tanker og Stemninger, hvilket uundgaaeligt vil give sig Udslag i lyse Forestillinger og gode Handlinger. — Undgaa derfor alt, hvad der giver Mørke i Sindet, undgaa alle Sandseindtryk, der kalder mørke og nedbrydende Tendenser frem.

Se efter det lyse og gode hos vore Medmennesker og læg ikke Mærke til de modsatte Egenskaber, ej heller hvad andre fortæller om denne eller hin. Kritiser ikke dem, som er kaldet til at tale, eller paa anden Maade er kaldet til en eller anden Gerning, for utilstrækkelige Evner eller for den Maade, hvorpaa vedkommende optræder. Hvis han eller hun gør sit bedste og gør det villigt, saa kan der ikke forlanges mere, og al Kritik burde erstattes af Ros. — Pas iøvrigt paa Smaa-

tingene. Skraaplanen begynder saa smaat, saa smaat, ja, med saa svag en Hældning, at den næppe bemærkes, men hælder mere og mere, indtil den, som er kommet paa Vej, ikke kan komme tilbage. Pas paa de smaa Irritationer, der gentager sig Gang paa Gang og tilsidst bliver uundholdelige. Vær ikke Aarsagen dertil og hold Ferie, om du ikke kan undgaa at irriteres over andres smaa Vaner. Vær venlig mod Omgivelserne og lad Følelsen virke med, naar der siges Tak, at det ikke blot er et tomt Mundsvejr og dermed en Usandhed, hvilket som Regel føles af Kontraparten. »Vær mod andre, som du onsker, andre skal være mod dig«, sagde vor store Mester, Forløser og Forbillede, og kan dette bringes i Udforelse af alle Mennesker, da vil Glæde, Fred og Lykke opfylde den ganske Jord, men ogsaa den enkelte kan opnaa en større Glæde, Fred og Lykke ved at arbejde hen til at have den rette Sindsindstilling. — Lykke er jo ikke noget udvortes, ikke Gods eller Guld, ikke Storhed og Ære, men en Tilstand af Fred, Tryghed og Taknemlighed i Sindet, som kan opnaas selv under smaa Kaar og Kamp, ja, maaske endda lettest under smaa eller jævne Kaar, ved at bringe andre Glæde, Fred og Harmoni.

At *være* lykkelig er Livets Kunst.

Kun et opmuntrende Ord, eet eneste — men det oplivede det synkende Mod og lyste op i det formorkede Sind. —

Kun et uvenligt Ord. Men det vakte Bitterhed og gjorde, at Dagens Arbejde gik tungt og trangt. —

Der er dem, som finder Glæde i at opdrage det gode og store hos deres Medmennesker. — Andre er stadig paa Jagt efter det, som er smaat, lavt og usselt. — Og begge finder de, hvad de søger.

Foraaret blomstrer ikke for den, som intet Foraar har i sit Hjerte.

Ekkoet svarer ikke den, der stadig er tavs; den, der ikke elsker, vil aldrig høste Kærlighed.

Dersom Rynker former sig paa vor Kind, lad dem ikke ogsaa forme sig paa vort Hjerte. — Sjælen burde aldrig blive gammel.

»Som Barn fik jeg lært, at man kan være glad og tilfreds i knappe Kaar, og at man aldrig skal misunde dem, som fik meget. Ingen véd, om Sindet derfor er mere tilfreds. — Denne Lære har hjulpet mig gennem hele mit Liv.«

(*Karoline Gravers,* Odsherreds Hjemstavnsforfatter.)

* * *

Har du den Evne:
Give af lidt,
da kan du stævne
Livsbanen frit.
Lykken du bære,
Stunderne svære
svinder for Sejer saa tit.

Lykken at øge
hos andre først,
bestandig søge
lindre hver Tørst,
Glæden at bringe,
Sorgen betvinge,
bringer dig selv Lykke størst.

SMILET.

Vi skal række hinanden en hjælpende Haand,
og især naar det falder os svært mangen Gang.
For da løftes vort Sind og vor bastede Aand
i den Gerning vort Hjerte fik lært og kært.

Vi bør føle en Længsel — en inderlig Trang
til at glæde og glædes med alle og een.
Vi skal samle os Venner, der Gang efter Gang
ser, at Solen end lyser bag Himmelens Sky.

Thi der lever i Smilet en underlig Kraft
til at rejse den Trætte, der faldt paa sin Vej.
Vi skal være som Saltet med Styrke og Kraft,
der forfriskes med Smilet overalt paa Jord.

Vi er flakkende Fugle for vildsomme Vind,
der selv spejder i Mørket og finder sin Vej.
Naar vi møder en Ven, der har Smil paa sin Kind,
for da kender vi Vejen, der gaar mod Øst.

Vi er Støv kun, som Stormen kan sprede i Flugt.
Vi erkender vor Afmagt og Skrøbelighed.
At hvert Lysglimt, der bærer os op, er smukt,
for i Haabet fandt Hjertet sin Fred og Ro.

Str. *Johanne Larsen,*
Odense.

DEN DANSKE MISSION.

DØDSFALD I AALBORG.

Broder Conrad Peter Klitgaard, Aalborg, afgik den 11. December 1934 ved Doden efter et langt og trangt Sygeleje.

Selvom det selvfolgelig er haardt at miste nogen, man har kær, kommer denne Dod sikkert som en Befrielse for saavel Broder Klitgaard som hans Familie og Venner, for hans Sygdom var af en saadan Karakter, at den næsten gjorde ham ukendelig, og man her derfor længe ventet, at Dodens Band skulde befri ham.

Broder Klitgaard er godt kendt og meget afholdt blandt Søskende og Venner i Aalborg Menighed, og han har tidligere haft ledende Stillinger indenfor Kirken. Han blev indlemmet i Kirken den 1. September 1917.

Udenfor Kirken har han ogsaa mødt megen Tillid og dermed erhvervet mange Venner. Han har saaledes i flere Aar været Formand for Stenhuggernes Fagforening.

Begravelsen foregik fra Kirken den 16. December 1934, og det bedste Bevis for hans Popularitet blev vist ham ved denne Lejlighed. Kirken var fyldt med Mennesker, som onskede at vise ham den sidste store Ære, og et Væld af Blomster strommede ind.

Ældste Vald. Gerlach og Missionspræsident Alma L. Petersen talte gribende og opmuntrende til de Efterladte. Ældste Holger A. Jorgensen holdt Bon ved Graven.

W. Ø. P.

JULEKONCERT I KØBENHAVN.

Kobenhavns Grens Sangkor afholdt Mandag den 17. December en vellykket Julekoncert til Fordel for den Kvindelige Hjælpeforenings Juleuddeling. Programmet omfattede saavel Korsange, Solo, Duet, Klaver, Violin og Saxofon Solo, og alt blev fuldfort paa en nydelig Maade. Kun havde det været onskeligt, om der havde været storre Tilslutning, naar man tager det velgorende Øjemed i Betragtning.

W. Ø. P.

DEN NORSKE MISJON.

NYE BESKIKKELSER.

Elste Hans Wm. Johnson, som nylig er kommet fra Ogden, Utah, er beskikket til å arbeide i Drammens gren med elste Leo M. Jacobsen.

(Fortsættes Side 14.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

NYTAARSHILSEN.

Til Kirkens Søskende og Venner i alle de europæiske Missioner sender vi vore hjerteligste Nytaarshilsener og hjerteligste Ønsker om, at Aaret 1935 maa blive tilfredsstillende og lykkeligt. Vi véd, at Omstændighederne, der omgiver mange af eder, ikke er de bedste. Vi ønsker oprigtigt, at de var bedre, og vilde med Glæde gøre dem saa, hvis vi kunde. Men vi burde alle huske, at Tilstandene aldrig er saa daarlige, at de ikke kunde være værre; af denne Grund burde vi i det mindste altid være taknemlige.

Blandt vore Gaver er Troens, og har nogen af os større eller mere ønskværdig Gave end denne? Er noget menneskeligt Væsen i større Trang for Sympati og Hjælp end det Menneske, som er saa blind, at det ikke kan se Gud i noget, eller saa følelsesløst, at det aldrig føler den Helligaands Nærværelse. Blandt andre gode Gaver er den at være villig til at kunne opmuntre selv under ugunstige Omstændigheder. Men Forfatterens Ønske og Bøn er, at hver, der læser disse Linier, vil finde, at 1935 er det bedste og mest udbytterige Aar, som han eller hun nogensinde har oplevet.

Endvidere haaber vi, at det nye Aar vil have flere Velsignelser i Behold for Mennesker og Nationer, end 1934 har haft. Vi ønsker imidlertid, at Udsigterne var gunstigere. *Frygt* er stadig en Hovedfaktor i mange Menneskers og Nationers Liv. Raabet om *Sikkerhed* lyder højlydt af hver Nation og af hvert Folk i hvert Land. Det nye Aar vil begynde med dette, som det dominerende Raab overalt paa Jorden. Heldigvis er ingen af os i Stand til at se ind i Fremtiden. Og dette er godt.

Og dog findes der et Svar paa vort Raab om Sikkerhed i vort eget Liv, maaske ikke fuldtud indenfor vort Liv som Individer, men det findes sandeligt, naar vi tænker paa os selv som Nationer og organiserede Samfund. Vi gentager, hvad vi skrev før, hvis alle Nationer fuldstændig vil under-

kaste sig og efterleve den gyldne Regel, vil Sikkerhed komme til hvert Hjem og hver Nation. Om denne Sag tænkes igennem, vil I maaske tvivle i Begyndelsen, men paa samme Tid vil I maaske tilsidst forbavses over at komme til det Resultat, at denne Paastand er sand. Tusinder af Mennesker ønsker at føle sig mere tryg i det Arbejde, hvorved de tjener til Livets Fornødenheder. I den Verden, hvor der er rigeligt af alt til alle, kunde denne Sikkerhed nemt bringes til Veje, om Menneskene lagde mere Vægt paa de to største Befalinger. Folk overalt frygter Krig og ønsker ikke noget bedre end at blive bevaret fra al dens Ødelæggelser og Prøvelser. Denne Sikkerhed var sikker, om retfærdige Mænd ledede og styrede hver Nation.

Hver Familie kunde ønske at have Lykken indenfor deres snævre Kreds. Dette Ønske kunde blive tilfredsstillet, hvis der var saa stor Kærlighed iblandt dem, at de hver især tog lige saa meget Hensyn til hverandre, som de tog til sig selv. At det derfor har vist sig, at de Hjælpemidler eller Lægemidler for at bedre Forholdene har været utilfredsstillende, er ganske simpelt og ligetil. Hvorfor bliver det saa ikke anvendt. Svaret dertil er, at det volder ingen Vanskeligheder at forandre Menneskers Hjerter. En saadan Forandring maa nødvendigvis finde Sted, for at den gyldne Regels Praksis kan oprettes. En saadan Forandring maa være en individuel Forandring — en Forandring i hver enkelt Person.

Men for at handle maa en Person have Drivkraft, og denne Drivkraft har Rodfæste i Tro, i dette Tilfælde i en stærk og levende Tro paa vor Herre Kristus, som et Eksempel og en Forløser. Naar Menneskene er forandret saa meget, at de kun ønsker, at Retfærdighed skal faa Overhaand overalt, og om de er villige til vedvarende at arbejde uselvisk og energisk for dens Oprettelse, vil Freden med Sikkerheden vinde Indpas i vore bekymrede Hjem og vort ængstelige Land. Men denne Menneskenes Stilling, det være sig som Individer, Grupper eller Nationer, vil kun være en Følge af Kærlighed til Næsten i lige saa stor Grad som til sig selv, det vil sige en Kærlighed, som er blevet til som Resultat af en dyb og hengiven Tro paa Gud.

Den Sikkerhed, som Menneskene saa oprigtig længes efter, er desværre ikke at skimte i det fjerne. Skal vi have flere Sorger og Bekymringer, før vi lærer, at Retfærdighed absolut maa faa Overhaand, før Fred og dermed følgende Sikkerhed kan oprettes?

Maa Herren give os Øjne, som kan se; Øren, som kan høre, Hjerter, som kan forstaa, og Vilje til at gøre derefter.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 11).

Elste Winslow Swensen, som har arbeidet i Drammen, er beskikket til å arbeide i Narvik som seniorelste og Robert L. Torkelsen, som har arbeidet i Trondheim, vil også reise til Narvik som juniorelste. Narvik er kirkens nordligste gren i verden.

NYHET.

Over 3000 navne er blitt sendt til templene i Zion fra den Norske Misjon i året 1933. Alle disse er gået gjennem misjonskontoret. Vi benytter denne anledning til å takke de hellige i Zion, som har utført arbeidet for disse våre brødre og søstre i Norge. Vi håper å sende flere navne for 1934.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR JANUAR.

O, salig Stund, ved Herrens Bord,
da vi som Søskende fremstaar,
og til Erindring om Guds Lam
forenet priser højt hans Navn.

KORLEKTIE FOR JANUAR.

Senior- og Juniorklassen:

Matthæus Evangelium 18. Kap. 1—5 Vers: »Hvem er den største i Himmeriges Rige?« Og Jesus kaldte et lille Barn til sig og stillede det midt iblandt dem og sagde: »Sandelig siger jeg eder, uden I omvender eder og bliver som Børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. Derfor er den, som fornedrer sig selv som dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige.«

Børn over 10 Aar:

Joh. Evang. 13. Kap. 20. Vers: »Sandelig, sandelig siger jeg eder, den, som modtager, hvem jeg sender, modtager mig, men den, som modtager mig, modtager ham, som har sendt mig.«

Børn under 10 Aar:

Matt. Evang. 23. Kap. 11. Vers: »Men den største iblandt eder skal være eders Tjener.«

FORSLAG TIL $2^1/_2$ MINUTS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Ydmyghed og dens Betydning for Menneskene.
2. Hvorfor og hvorledes bør vi nyde Nadveren?

Børn i begge Klasser:

1. Hvad fik Joseph Smith til at bede?
2. Joseph Smiths første Syn.
3. Engelen Moroni viser sig.
4. Kirken organiseres.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

6. Januar.

PROFETEN EZEKIEL.

Blandt de 10.000 Mænd, Kvinder og Børn, som af Babylonerne blev ført bort fra det blomstrende Judæa, fandtes en ung Mand, som var Præst og forberedte sig til Tempeltjeneste i Jerusalem. Denne unge Mand var Ezekiel.

Han havde været mest interesseret i Profeten Jeremias og det Arbejde, han gjorde for at frelse Juda fra Ødelæggelse.

Kan I forestille jer Tusinder af Mennesker, omgivet af den babyloniske Hær, gøre denne lange og tunge Gang til Fods. De var revet bort fra deres dejlige Hjem, deres Venner og mest af alt fra det forjættede Land. Da de naaede Babylon, blev de ikke adspredt eller solgt paa et Slavemarked, som den Gang var almindeligt at gøre ved Krigsfanger. De blev givet en Jordlod, hvor de kunde slaa sig ned og saa at sige leve, som det behagede dem bedst. Men den Tanke, at deres Ondskab og Ulydighed var Aarsagen til, at de var blevet drevet bort, nagede dem meget og bevirkede, at de ikke kunde underordne sig de nye Forhold. De gav Lederne Skylden, Gud og kort sagt alle andre end netop sig selv, for at de havde det som de havde. — Ezekiel havde, om han endog var Præst, nogen lignende Tanker. I de 5 Aar, der var gaaet, siden de var drevet i Landflygtighed, havde han forsøgt at løse Problemet, men uden Resultat. Medens han saaledes en Dag sad og tænkte paa sit bedrøvede Folk, modtog han et herligt Syn, som vi kan læse om i Ez. 2: 1—5 (læs det). Efter dette Syn var han ikke længere i Tvivl, men forstod, at Menneskene selv var Skyld i deres Skæbne, og han begyndte at lære dem, at de nu maatte begynde at forbedre deres Liv og leve et mere retfærdigt og helligt Liv. Ezekiel gjorde saaledes alt, hvad han kunde, for at opmuntre dem. Han sagde, at det

at blive frelst ikke var noget, man kunde arve, men at hver enkelt formedelst sit eget Liv maatte gøre sig værdig til at modtage Frelse. For de, som virkelig angrede deres Daarligheder, opmuntrede han med de Ord, at de, som vilde komme til Gud, ikke paa nogen Maade vilde blive kastet ud. — Ezekiel taler for sin og for vor Tid (se Ez. 18: 3, 20, 21, 24 og 30 Vers). — Blandt de hebræiske Profeter er der ingen, som har haft saa vidtstrakt en Indflydelse som Profeten Ezekiel. Han var ganske vist ikke en Mand, som gav originale Ideer, men han benyttede alle sine Forgængeres Udtalelser, fulgte altsaa i deres Fodspor, og fortsatte paa denne Maade deres Arbejde.

---

13. Januar.

PROFETEN DANIEL.

Vi vil behandle Daniel i 2 Lektier, for han har givet os saa mange Lærdomme og saa mange interessente Ting, som er værd at lære.

I husker sikkert fra sidste Lektie, at Ezekiel var blandt de, der blev bortført i babylonisk Fangenskab. Ved at se nærmere efter ser det ogsaa ud til, at Daniel og andre, som vi senere skal lære om, ogsaa var med blandt de fangne. Det babyloniske Folk dyrkede Afguder og levede et odselt og ugudeligt Liv, saa maaske dette bedre sætter jeg i Stand til at forstaa, hvorledes Daniel og hans Venner følte.

Det, som er fortalt om Daniels Historie i Daniels Bog, indleder med en Beretning om, hvorledes Daniel og 3 af hans Venner blev provet om, hvorvidt de vilde leve efter de Skikke, som de havde været opdraget efter, eller om de vilde leve paa babylonisk Vis. Kongen bød sine Tjenere gaa ud og udpege nogle af deres bedste unge Mænd, og disse skulde saa vise deres Intelligens sammen med Daniel og hans Venner, og dette skulde afgøre, hvilken Maade det var bedst at leve paa. Af denne Aarsag boede og spiste de samme Sted, men hver af dem maatte faa den Føde, som de helst vilde have af deres eget Lands Produkter. Dette indbefattede saavel Vin, Kød som andre forskellige kostbare Fødevarer. Heri bestod Proven. Vilde disse Jøder nyde de Ting som Babylonerne eller ej? Under Daniels Ledelse afslog de alle at gore dette. De spurgte Kokken, om de ikke kunde faa den Mad og Drikke, som de var vant til i Jerusalem, men Kokken sagde, at han saa var bange for, at dette ikke vilde se godt ud for Kongen, og han vilde spørge om, hvorfor der var blevet gjort Forskel, og han vilde saa lade Kokken straffe. Drengene fik dog til-

sidst Kokken overtalt til at lade dem prøve i 10 Dage at faa de Ting, som de var vant til, og om de saa ikke klarede sig saa godt som Babylonerdrengene, vilde de gaa med til at leve paa deres Vis. Da de ti Dage var gaaet, og Drengene blev fremstillet for Kongen, viste det sig, at Hebræerdrengene saa bedre ud end Babylonerdrengene, og at de ogsaa var mere intelligente end de, som havde levet efter de babyloniske Skikke. Herren havde formedelst sine Profeter lært Juda, hvad de skulde spise og drikke for at blive store og stærke. — Herren har i vor Tid givet os et Visdomsord, som lærer os, hvad vi skal spise og drikke, og hvad vi skal holde os fra. Har I provet at efterleve det? Om ikke, prov det, det vil gavne jer meget. Selvom det maaske af og til synes besværligt, bliv ved, for den storste Glæde vil absolut følge Efterlevelse af disse Bud og Love. — Efter dette blev Daniel og hans Venner betragtet som store Ledere iblandt Folket, men af samme Grund havde de selvfolgelig mange Fjender, som paa Grund af Jalouxi blot tænkte paa at gore alt, hvad de kunde, for at knække deres store Magt, og en Gang syntes det, at det virkelig skulde lykkes for dem, men Gud var med Daniel og hans Venner, og han viste sin Almagt saaledes, at der ikke skete dem noget ondt. De udspekulerede denne Plan, at efter at de havde rejst et mægtigt Billede, skulde Nebukanezar befale Folket at knæle ned og tilbede dette store Guldbillede. Alle, som ikke vilde efterkomme denne Befaling, skulde kastes i en brændende Ovn. Nebukanezar indvilgede i denne Plan, da han var meget ærekær. Men Daniel og hans Venner vilde ikke paa nogen Maade knæle ned og tilbede et Billede. Som Folge heraf benyttede Fjenderne Anledningen til at faa deres Fjender aflivet, og det lykkedes dem virkelig ogsaa at faa kastet tre ind i Ovnen og ventede snart, at de skulde være fortæret af Ilden. Men da de nogen Tid senere saa ind i Ovnen, saa de, at de var ubeskadigede af Ilden, og at der endog var en anden Mand derinde, som spadserede omkring. Dette var en Guds Engel, som var sendt for at beskytte dem.

Fordi disse Mænd i et og alt havde vist sig lydige til Gud, svigtede han dem heller ikke, men han beskyttede dem og viste, at hans Magt overgaar alle Menneskers Magt.

Gud er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid. Gor du din Del.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

6. Januar.

VORT HIMMELSKE HJEM.

Tekst: Den kostelige Perle: Moses Bog 3: 5—7; Abrahams Bog 3: 22—28.

Har I nogensinde tænkt over, at vi har to Hjem, nemlig et himmelsk og et jordisk Hjem. Før vi var her paa Jorden, eksisterede vi hos Gud, og vi var født der som Børn hos ham. Derfor er det, at vi altid passende vil kunne sige saa »Vor Fader, du, som er i Himmelen«. I dette vort første Hjem var vi alle glade og tilfredse i hinandens Selskab. Men kunde alligevel have vor forskellige Mening om forskellige Ting, og vi kunde saa vælge, hvilken Mening vi vilde modtage.

Før Jorden blev dannet, befandt vi os altsaa paa et andet Sted, hvor vi nu ønsker at komme igen, og hvor vi ogsaa virkelig vil komme, hvis vi gør, hvad der er ret, og altid gør alt, hvad vi kan, for at vore jordiske og himmelske Forældre er glade for os. Nogen Tid, før denne Jord blev skabt, holdtes der et stort Raadsmøde i Himmelen. Dette Møde var af største Betydning, fordi der blev givet en stor Plan, som vi kalder »Frelsensplanen«, som altsaa skulde forklare os, hvorledes vi kunde blive frelste. — Der blev givet to Planer, den ene blev givet af Jesus Kristus og den anden blev givet af Satan, og disse to Planer skal vi nu høre lidt om.

Satans Plan gik ud paa, at alle Mennesker skulde komme ned paa Jorden, og at de efter hans Plan alle vilde blive frelste, men formedelst Tvang; og for denne Gerning vilde han have al Æren.

Jesu Plan var meget smukkere, for Menneskene vilde, naar de kom her paa Jorden, blive givet deres Handlefrihed, saaledes, at de for dem selv kunde lære at kende Forskel paa godt og ondt, og da han vidste, at Menneskene vilde falde, og at de nødvendigvis maatte behøve en Forløser, som kunde frelse dem, tilbød han at gaa her ned paa Jorden og lide og dø for alle Menneskers Synder, og derigennem kunde de ved at leve et godt Liv blive frelste, og han sagde tilsidst til Faderen: »Og dig vil jeg give al Æren og Herligheden.«

Nu, efter at I har lært, hvad disse to Planer gik ud paa, forstaar I sikkert. hvorfor I elsker Jesus Kristus saa højt, og hvor I afskyr Satan saa meget. Det er unødvendigt at fortælle, at Satans Plan blev forkastet, og at Kristi Plan blev anerkendt og modtaget, og alle vi, som holdt paa Kristi Plan, raabte af Glæde, for vi vidste og forstod, at dette nemlig vilde bringe os den største Glæde. Alle de Aander, som

stod paa Satans, Lucifers, Side, blev nu straffet med den Straf, at de sammen med Satan blev nedstyrtet paa Jorden og nægtet den Anledning at komme her ned paa Jorden for at modtage et saadant Legeme, som vi har modtaget, som skal hjælpe os i vor evige Udvikling. Fordi vi havde anerkendt og forstaaet og modtaget Kristus Frelsens Plan, er vi blevet velsignet med den Lejlighed, vi har faaet til at komme herned paa denne Jord for at forbedre os til det næste Liv. Men Djævelen og hans Engle, som jo som Straf blev nedstyrtet her paa Jorden uden at have modtaget dette Legeme, gør nu som Hævn alt, hvad de kan for at faa os til at gøre alt det onde, som overhovedet er muligt, saa lad os endelig passe paa. I kender sikkert denne lille Sang om, at vi har en Engel paa hver Skulder, den ene, som vil hjælpe os til at gøre godt, og den anden, som vil paavirke os til at gøre ondt, men lad os altid passe paa; lad os altid leve saaledes, at vi er i Stand til at have Guds gode Helligaand til at vejlede os, for det vil altid bringe os den største Glæde.

---

13. Januar.

VORT JORDISKE HJEM.

Tekst: 1. Mos. 2: 1—7; Moses Bog (Kostl. P.) 2; 3: 1—3.

Tom var en meget videbegærlig Dreng, for han stillede mange forskellige Spørgsmaal. En Dag spurgte han sin Moder: »Hvorledes taler Gud til os?« Hvorledes vilde I svare paa dette Spørgsmaal. Hans Moder gjorde det saaledes: Hun sagde: »Tom, husker du, at jeg efterlod en Seddel til dig paa Køkkenbordet i Gaar? Hvad stod der paa denne Seddel?« Tom fortalte, hvad der stod. Moderen fortsatte: Hørte du mig sige Ordene? Nej, men dog vidste du, at det var fra mig, og det virkede ligesaa godt, som havde jeg været der og sagt det. Ligesaa har Gud skrevet til dig og fortalt dig mange Ting, som du skulde, og mange andre Ting, som du ikke skulde gøre. I Dag skal vi lære om noget af det, som vi har først Beretning om i Guds Ord, Bibelen.

Fra Lektien sidste Søndag lærte vi, at vi formedelst vor Lydighed til Kristi Plan gjorde os værdige til at komme herned paa Jorden for at modtage et andet Legeme og gennemgaa en anden Prøvestand. Vi kender alle Historien om, hvorledes Gud skabte alle Ting, saa en af jer kan sikkert fortælle dette. Naar vi saaledes har lært, hvorledes alle disse Ting er skabt, og naar vi saa lægger Mærke til den herlige Natur og alle de mange smukke Ting, som findes her i Ver-

den, kan vi forstaa, at det er sandt, naar der staar: »Og Gud saa alt det, han havde gjort, og se, det var meget godt.«

Alt, hvad vi har faaet, og alt, hvad vi har modtaget, viser Gang efter Gang Guds store Kærlighed til os. Viser vi nogensinde, at vi paaskønner det? Takker vi ham for det? og gør vi imod andre, som vi vil, at de skal gøre imod os? Den bedste Maade, at vi kan takke Gud for al hans Godhed, er ved at gøre alt for at gøre godt for andre, altid at hjælpe alle saa godt vi kan, for vi vil blive velsignet for enhver god Gerning, vi gør, og denne vil hjælpe os til at afholde os fra det, som er ondt.

PRÆSTEDØMMET

Lektie for Kredslærerne.

Januar.

YDMYGHED.

I. Ædelmodighedens Sædekorn kan kun modnes, naar det er plantet i en ydmyg Sjæl.
  1. Vejen til Hæder og Ære begynder med Ydmyghed.
  2. Bønnen, som aabner Døren, er en Gerning udført i Ydmyghed.

II. Ydmyghed er den Kraft, som kontrollerer de sukcesfulde Elementer.
  1. Den fremkalder de bedste Egenskaber hos Menneskene (se Matt. 18: 1—4).

III. Ydmyghed er den Dyd, hvortil Livets Sukces er ankret.
  1. Sukces i Kirken betyder Aktivitet for Menneskeheden (læs Matt. 23: 11—12). »Den største iblandt eder skal være alles Tjener«. — Jesus vaskede Disciplenes Fødder (Joh. 13: 1—18).

HVAD JESU KRISTI KIRKE ER FOR DE UNGE.

Enhver opriktig ungdom i Jesu Kristi Kirke er enig i, at denne hans kirke er den beste skole her nede på jorden også gjennem evigheternes evighet.

Tenker vi på ungdommen, som lever idag? Enkelte forstår sig på religion, andre ikke. De sier: »Hvorfor tenke på

religion i denne verden? Hvad skal vi med bibelen? Hvorfor ikke gå ut fra vårt eget synspunkt og leve vårt eget liv?«

Apostlen Paulus sa: »Den ganske skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettelse, til optuktelse i retferdighet.«

De religiose opfattelser idag er hoist merkelige. En av mine kollegaer uttalte en dag i en samtale: »Jeg er fritenker, Bibelen er noe nånsens og livet er noe sludder, ikke verdt å leve.« Hvad har ikke Jesu Kristi Kirke å by de unge? Kristi lærdommer er lagt slik an, at de kan fordoie sin næring. Først den lette, så den sterke kost. Vi læres op i evangeliet, fra vi forstår å tenke. Vi har søndagsskolens tre barneklasser, så juniorklassen. Til denne klasse horer alderen fra femten til tyve år. Hvad der læres, er så viktig og så interessant og oplysede, at de unge gleder sig til denne time hver uke. Så har vi ungdomsforeningen, som er inndelt i klasser efter alderen. Foruten religion læres her andre ting, som senere kan komme oss til nytte.

Derfor får en tenkende ungdom i Jesu Kristi Kirke aldri tid til å tenke over spørsmålet: »Hvordan skal jeg få tiden til å gå?« Alle vi, som tror på evangeliet, vet, at det er et liv efter dette, og det er vår alles onske å leve livet her på jorden så lykkelig og vel tilfreds som mulig. Det kan vi ikke uten *»Kjærlighet«*. Og hvem er ophavet til kjærligheten? *Gud.* Den intelligente og for oss mennesker hoit ophøide person. Gud er kjærlighet. Hvem av oss kan do uten å anerkjenne Gud? Den store dikter og forfatter Bjørnstjerne Bjørnson sa på sitt dødsleie: »Det går an å leve uten Gud, men det går ikke an å do uten Gud.«

Vi skulde sette oss inn i evangeliet, fordi det omfatter alt og fordi vi ved det kan opnå den hoieste herlighet i Guds vår Faders kirke. Og forjettelsen, som følger ved adlydelsen av Guds lover, er for eftertraktelsesverdige til å gå glipp av. Og tanken på et endda bedre liv enn dette jordeliv gir oss kraft og styrke til fortsatt arbeide.

Liv Hagar Halvorsen,
Bergens Gren.

ÅNDELIGE VERDIER.

Til å begynne med må jeg erkjenne, at jeg ikke har vært istand til å forstå, hvordan visdomsordet, tiende og fastoffer kunne ha en åndelig betydning. Disse prinsipper forekom mig å være av en helt materiell beskaffenhet. Den folgende erfaring mottok jeg om morgenen den 17 nov. 1931.

Det forekom mig, at mitt fysiske legeme sov, mens mitt åndelige var i full aktivitet; jeg spaserte ved siden av en engel, da jeg et lite stykke foran mig fikk se mitt eget legeme. Jeg viste, det var mitt legeme, men var meget overrasket over dets utseende. Det var høit med brede skuldre, kraftige muskler og vakkert formet. Helse og sunnhet syntes å stråle ut av det. Jeg spurte engelen ved min side: »Hvordan forholder det sig, at mitt legeme er så meget større og vakrere nu, enn da jeg var i dødeligheten?« Han svarte: »Mens du var i dødeligheten, gjorde du ditt beste å efterkomme visdomsordet, og derigjennem tok du vare på ditt legeme, og dette er din lønn.«

Jeg tok mitt legeme i besiddelse, innerlig glad over den lønn, jeg hadde mottatt over å holde de lette prinsipper. Engelen spurte: »Vil du like å se din bolig?« Jeg svarte: »Gjerne«, og en liten stund derefter kom vi til en gate, som minnet meget om de brede og rette gater i Salt Lake City med vakre hus på begge sider og gressplener og haver rundt. Husene var forskjellige, nogen små, andre store, men alle var vakre å se til. Vi stoppet foran et, som syntes å være nylig ferdigbygget, det var stort og prektig.

Engelen sa: »Hvad synes du om dette?« Jeg svarte: »Et vidunderlig hus.« Han sa: »Denne bolig er din.« Jeg svarte, at jeg hadde håpet på å få en bolig, men aldrig en som denne. Jeg spurte ham, hvordan det forholdt sig, at den var så stor og prektig, hvorpå han svarte: »Mens du var i dødeligheten, adlød du tiendeloven, du hjalp til med å bygge møtehuser og betale andre nødvendige utgifter til Herrens verks forfremmelse. Den åndelige verdi av din tiendeydelse var nok til å bygge en bolig som denne.« »Vilde du gjerne se den innvendig?« »Meget gjerne,« svarte jeg. »Det er jo gardiner for vinduene, er det møbleret?« Han svaret, at det var det fra øverst til nederst, aldeles fullstendig. Jeg måtte tilstå min overraskelse, i det jeg aldrig hadde tenkt mig til, det kunne være møbleret, helt ferdig til å ta i besiddelse. »Hvordan har dette gått til?« spurte jeg. »Her kommer et annet av evangeliets prinsipper inn,« svarte han. »Du betalte ditt fastoffer, mens du var i dødeligheten, og derved hjalp du dem, som var i nød. Den åndelige verdi derav var nok til å møblere din bolig, så den kunde bli en boplass for dig.« (Gleden derover var overveldende). Vi gikk så inn i huset.

Jeg var aldeles slått av den skjønnhet, der var i de store saler, men plutselig blev jeg var den store stilhet, der hersket over det hele. Jeg fikk en følelse av ensomhet over mig, og jeg spurte min ledsager, om jeg skulde bo der helt alene.

Han så på mig, smilte og sa: »Du har glemt noe, har du

ikke?« Jeg svarte: »Så mange store og viktige ting har hendt mig, at jeg muligens kunne ha overset noe.« Han sa da: »Har du aldeles glemt den kvinne, du blev viet til i Templet?« Jeg svarte: »Det hadde jeg glemt. Vil hun bo her med mig?« Han svarte: »Ja, hun vil møte dig her.« Som vi gikk nedover korridorene, fant jeg en dør, som stod åpen. Jeg kikket inn og så et stort værelse med mange forskjellige musikkinstrumenter, jeg la merke til, at der var noter, musikk både fra gammel og ny tid. Denne livsledsager må ha et musikalsk talent. Jeg husket, at hun engang hadde uttalt et onske om et hus fylt av musikkinstrumenter, og at hun kunne spille dem alle. Jeg tenkte: »Her er opfyldelsen av dette ønske, hvor glad og fornøiet hun vil bli, når hun kommer.«

Ved tanken på den store have, der omgav huset, og de store saler inne, bemerket jeg: »Dette vilde være en god plass, hvor barn kunde opdrages og utvikles. Vil der komme noen barn her?« Han sa: »Du hadde ingen i dodeligheten, så der vil ingen være her — for tiden.«

Jeg spurte: »Mener du, at der med tiden vil bli noen?« Han svarte: Til dem, som overkommer alt, vil alle ting bli gitt, også evig avkom. Ja, der vil bli barn, alt i sin orden.« Med denne uttalelse forsvandt engelen. Jeg var nu helt våken, og en vidunderlig glede fylte mig, fordi jeg hadde fått et glimt av fremtiden.

Denne tanke kom til mig: »Nu vet jeg, at visdomsordet, tiende og fastoffre har en åndelig såvel som en materiell betydning.« Jeg folte mig glad takknemmelig over den kunnskap, jeg hadde mottat.

William R. Fuller,
Richmond Ward, San Francisco Stake.

(Oversatt av *Olaf H. Vogeler.*)

HERRENS HVERV.

Min Herre en dag hadde et hverv for mig,
men jeg var så optatt fra for,
så jeg så: »Kjære Far, finn en annen en,
eller vent en stunn,« du skjonner jeg hadde god grunn.
Jeg vet ikke, hvordan Herren bar sig ad,
men han syntes å klare sig selv,
jeg følte mig litt rar, litt skamfull jeg tror,
i sannhet, jeg var ikke stor.

Men en dag jeg trengte hans hjelp så hårdt,
jeg trengte den ganske straks,
men han svarte mig ei, dog jeg hørte hans røst,
dypt i mit hjerte det lød: »Jeg er så optatt for tiden nu,
finn en annen en denne gang, eller vent til
jeg er ferdig du«, jeg følte mig ene, forlatt.

Så nu, når min Herre har et hverv for mig,
jeg gjør det beste, jeg kan,
jeg glemmer alt annet, der optar min tid,
og udfører hans gjerning med flid.
Mine affærer de greier sig nok,
de kan vente til domsdag før mig,
for ingen der finnes å utføre det hverv,
som Herren har uttatt for dig.

(Oversatt fra Engelsk av *Olaf H. Vogeler.*)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E Bording A/S.